

Sygn. akt V **GC 801/20 upr**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 marca 2021 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Ryszard Kołodziejcki
Protokolant:	st.sekr.sądowy Justyna Kołakowska

po rozpoznaniu w dniu 24 marca 2021 r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w T.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w T.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w T. na rzecz powoda Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w T. kwotę 5.000 zł (pięć tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 lipca 2019r. do dnia zapłaty;

II umarza postępowanie w pozostałej części;

III zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.367 zł (cztery tysiące trzysta sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt V **GC 801/20upr**

UZASADNIENIE

Wyroku Sądu Rejonowego z dnia 24 marca 2021 r.

Powód Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. w T. wniósł w dniu 13 grudnia 2019 roku (data prezentaty sądowej) o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego (...) sp. z o.o. w T. kwoty 12.546,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 lipca 2019 roku do dnia zapłaty, wniósł także o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego kosztów procesu. Uzasadniając swoje stanowisko wskazał, że powód wykonywał na rzecz pozwanego usługę koparko-ładowniczą wraz z obsługą operatorską polegającą na wykonaniu skarpowania, wykopu, załadunków na budowie. Powód wywiązał się z zobowiązania i wystawił pozwanemu fakturę VAT, której pozwany do dnia wniesienia pozwu nie uiszczył. (k. 5-8)

Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Toruniu w dniu 30 marca 2020 roku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodny z żądaniem pozwu. (k. 29)

Pozwany (...) sp. z o.o. w T. wniósł skutecznie sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości. Wniósł o oddalenie powództwa. Uzasadniając stanowisko wskazał, że w dniu 19 maja 2020 roku zapłacił na rzecz powoda kwotę 6.546 zł, a wiarygodność której dochodzi powód nie jest wymagalna. (k. 38-39)

W odpowiedzi na sprzeciw powód cofnął powództwo co do kwoty 6.546 zł wraz z odsetkami jednocześnie ze zrzeczeniem się roszczenia w tej wysokości, tym samym wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 6.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 11 lipca 2019 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu. Nadmienił także, że określony na fakturze termin płatności jest terminem standardowym, a po jego upływie pozwany był wzywany przez powoda do opłacenia należności co w zupełności zignorował. Zarzut przedwczesności powództwa nie jest, więc w ocenie powoda uzasadniony. (k. 52-56)

Sąd ustalił, co następuje:

Powód Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. w T. oraz pozwany (...) sp. z o.o. w T. w ramach prowadzonych przez siebie działalności gospodarczych zawarli umowę o świadczenie usług w ramach której powód zobowiązał się świadczyć na rzecz pozwanego usługę koparko-ładowarki (...) wraz z obsługą operatorską polegającą na wykonaniu skarpowania, wykopu, załadunków na budowie przy ul. (...) w T..

bezsporne.

Powód od 3 czerwca 2019 roku do 19 czerwca 2019 roku wykonywał na rzecz pozwanego w/w usługę i po zakończeniu wystawił mu w dniu 26 czerwca 2019 r. fakturę VAT o nr (...) na kwotę 12.546 zł brutto z terminem płatności do dnia 10 lipca 2019 roku. Fakturę powód przesłał pozwanemu pocztą w dniu 2 lipca 2019 roku.

niezaprzeczone, dowód: faktura VAT – k. 10, zestawienie raportów dziennych – k. 10v.-12v., książka nadawcza – k. 13-18.

W związku z brakiem uregulowania przez pozwanego należności powód pismem datowanym na dzień 7 listopada 2019 roku wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 12.546 zł w terminie 7 dni od dnia otrzymania pisma. Wezwanie zostało nadane przysyłką pocztową w dniu 8 listopada 2019 roku.

dowód: wezwanie do zapłaty – k. 16, książka nadawcza – k. 17-18.

W dniu 19 maja 2020 roku pozwany zapłacił na rzecz powoda kwotę 6.546 zł tytułem uiszczenia faktury nr (...).

bezsporne, nadto dowód: potwierdzenie dokonania przelewu – k. 40.

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny ustalono w oparciu o okoliczności bezsporne między stronami oraz art. 230 k.p.c., a także dokumenty przedłożone przez strony, których autentyczność nie była kwestionowana.

Sąd pominął dowód z dokumentów księgowych pozwanej za miesiąc czerwiec i lipiec 2019 r. na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c., albowiem w ocenie Sądu fakt na jaki miał zostać przeprowadzony został już wykazany zgodnie z twierdzeniem wnioskodawcy. Pozostałe wnioski dowodowe powód cofnął.

Ustalając stan faktyczny, Sąd miał na uwadze, iż okolicznościami bezspornymi w niniejszej sprawie była współpraca między powodem, a pozwaną spółką. Pozwany nie kwestionował faktu, że strony współpracowały ze sobą, że na jego rzecz została wykonana usługa koparko-ładowarką wraz z obsługą operatorską. Nie kwestionował także prawidłowości wykonanej usługi ani wysokości wynagrodzenia. Co więcej, dokonał po wytoczeniu powództwa częściowej zapłaty faktury, na podstawie której powód dochodził roszczenia. Pozwany opierał swoje stanowisko na zarzucie braku wymagalności wiarygodności, bowiem w jego ocenie termin wskazany na fakturze jest błędny i nie jest terminem na jaki strony się umówiły.

Przechodząc do rozważań prawnych dotyczących meritum sprawy, należy stwierdzić, że strony poprzez zlecenie usług dźwigowych zawarły umowę o świadczenie usług. Umowa taka nie została wprost uregulowana przepisami kodeksu cywilnego, a więc zgodnie z art. 750 k.c. zastosowanie znajdą odpowiednio przepisy o zleceniu (art. 734 k.c. i nast.). W zakresie zastosowania art. 750 k.c. mieszczą się zarówno takie umowy, które przewidują wykonywanie czynności faktycznych zmierzających w pewnym kierunku, ale w których dłużnik nie zobowiązuje się do osiągnięcia celu tych czynności (np. umowy o opiekę, wychowanie, leczenie, nauczanie, nadzór, zarządzanie), jak również umowy zobowiązujące do dokonania czynności skutkujących pewnym rezultatem, który nie ma jednak materialnej postaci ani nośnika, a przez to nie ma samoistnego i trwałego bytu, pozwalającego na kwalifikację jako umowę o dzieło (wygłoszenie wykładu, odegranie sztuki, zagranie koncertu) (tak: komentarz do art. 750 kodeksu cywilnego, red. Osajda 2017, wyd. 16/R. Morek/M. Raczkowski [w:] Kodeks cywilny. Komentarz red. dr hab. Konrad Osajda, Legalis).

Należy też wskazać, iż istnienie sporu między stronami, co do zasady, obliguje jedną z nich do udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. W myśl art. 6 k.c. i 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, gdyż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Art. 6 k.p.c. reguluje podstawowe reguły dowodowe. Pierwszą - generalnie wymagającą udowodnienia powołanego przez stronę faktu, powodującego powstanie określonych skutków prawnych, oraz drugą regułą, która sytuuje ciężar dowodu danego faktu po stronie osoby, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Pierwsza „zasada obowiązku udowodnienia powoływanego faktu” jest w istocie nieunikniona ze względów racjonalnych, ponieważ odmienna regulacja powodowałaby powstanie niedopuszczalnej łatwości wywodzenia skutków prawnych z prostego powołania się na fakt bez potrzeby jego udowodnienia. Natomiast druga stanowi „ogólną zasadę rozkładu ciężaru dowodu”, od której wyjątki mogą wskazywać niektóre przepisy szczególne (tak: Nazaruk P. - Ciszewski J. (red.), Jędrej K., Karaszewski G., Knabe J., Nazaruk P., Ruszkiewicz B., Sikorski G., Stępień-Sporek A. - Kodeks cywilny. Komentarz, wyd. II., LexisNexis 2015). Zgodnie z zasadą kontrydiktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one, a nie sąd, są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one wreszcie ponoszą odpowiedzialność za jego wynik (por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 76, z glosą A. Zielińskiego, Paestra 1998, nr 1-2, s. 204; wyrok SN z dnia 7 marca 1997 r., II CKN 70/96, OSNC 1997, nr 8, poz. 113; uzasadnienie wyroku SN z dnia 11 października 2000 r., II UKN 33/00, OSNP 2002, nr 10, poz. 251). Strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swoich twierdzeń, ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodzenia co do tych okoliczności na niej spoczywał, zaś sąd powinien wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów (zob. wyrok SA w Białymstoku z dnia 28 lutego 2013 r., I ACa 613/12, LEX nr 1294695).

Mając na uwadze zgłoszony przez pozwanego zarzut należy zwrócić uwagę na art. 744 k.c., który stanowi, że w razie odpłatnego zlecenia wynagrodzenie należy się przyjmującemu dopiero po wykonaniu zlecenia, chyba że co innego wynika z umowy lub z przepisów szczególnych. Z powyższego można wyciągnąć wniosek, że roszczenie o zapłatę wynagrodzenia staje się wymagalne **z chwilą dokonania zleconej czynności**. W związku z tym, że art. 744 k.c. jest przepisem dyspozytywnym, to strony w umowie zlecenia mogą postanowić inaczej, np. przewidując zapłatę wynagrodzenia w całości lub w części z góry, czy też zapłatę wynagrodzenia w większej liczbie części (P. Machnikowski, w: E. Gniewek, P. Machnikowski, Komentarz KC, 2017, s. 1449). Jeżeli termin zapłaty wynagrodzenia nie wynika z właściwości zlecenia ani umowy, to należy się ono bez zbędnej zwłoki po wezwaniu przyjmującego zlecenie do wykonania, przy czym za takie wezwanie należy uznać złożenie sprawozdania (P. Zakrzewski, w: M. Habdas, M. Frasz, Komentarz KC, t. 4, 2018, s. 655).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy zaznaczyć warto, że powód ostatnią czynność usługi wykonał w dniu 19 czerwca 2019 roku, co zostało pokwitowane przez kierownika robót. Mając na uwadze, że roszczenie o wynagrodzenie zgodnie z art. 744 k.c. staje się wymagalne „z dołu” tj. z chwilą dokonania zleconej czynności (czy ostatniej ze zleconych czynności), to od tego momentu dłużnik zobowiązany jest zapłacić stosowne wynagrodzenie. W niniejszym przypadku winien to był zrobić w momencie wykonania usługi, czyli 19 czerwca 2019 roku. Mimo to, powód postanowił odroczyć termin płatności do dnia 10 lipca 2019 r. wystawiając fakturę VAT w dniu 26 czerwca 2019 roku,

która została nadana na adres pozwanego (T., ul. (...)) i doręczona (co wynika z ogólnodostępnej strony internetowej Poczty Polskiej „śledzenie przesyłek”). W orzecznictwie dominuje pogląd, według którego faktura stanowi wezwanie do zapłaty, o ile zawarto w niej stosowną wzmiankę co do sposobu i czasu zapłaty. Przedmiotową fakturę należy potraktować właśnie w taki sposób. Pozwany co prawda podnosił, że powód wysłał korespondencję na nieprawidłowy adres, jednak powyższego w ocenie Sądu w żadnym stopniu nie wykazał. Należy zaznaczyć, że wystawiony w niniejszej sprawie nakaz zapłaty został skierowany na ten sam adres, mimo to pozwany w osobie Prezesa Zarządu – P. S. odebrał przesyłkę osobiście (o czym świadczy złożony podpis – k. 37). Warto też nadmienić, że pozwany dokonał częściowej zapłaty jeszcze w dniu 19 maja 2020 roku tj. przed doręczeniem mu wspomnianego nakazu zapłaty, a więc słusznym wydaje się konstatacja, że wiedział o przysługującej powodowi wierzytelności i co więcej uznawał ją, w ocenie Sądu, został więc prawidłowo wezwany do zapłaty, a wymagalność roszczenia nie budzi żadnych wątpliwości, a za tym zasadność całego żądania strony powodowej.

Podsumowując, powództwo, wobec przedłożenia stosownych dokumentów na poparcie twierdzeń zawartych w pozwie, przy równoczesnej bierności procesowej strony pozwanej, a także niekwestionowania przez niego zasadności roszczenia, zasługiwało na uwzględnienie w całości na mocy art. 750 k.c. w zw. z art. 735 k.c. Żądanie zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie, zgodnie z art. 481 § 1 k.c. również okazało się zasadne, albowiem termin płatności należności ujętych w fakturze upłynął z dniem 10 lipca 2019 roku, a zatem od 11 lipca 2019 roku strona pozwana pozostawała w opóźnieniu w spełnieniu swojego świadczenia.

Powód cofnął powództwo ponad kwotę 5.000 zł (wraz z odsetkami ponad tę kwotę) wraz ze zrzeczeniem się roszczenia. Zgodnie z regulacją art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa (art. 203 § 4 k.p.c.). Cofnięcie powództwa w tej części zostało spowodowane dokonaniem przez pozwanego zapłaty, Sąd nie dopatrył się żadnych okoliczności mogących świadczyć o niedopuszczalności tego typu wniosku. W punkcie II sentencji wyroku umorzono postępowanie w tej części.

Co do kosztów procesu odnoszących się do powództwa wzajemnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Stroną przegrywającą sprawę w całości był pozwany (mimo cofnięcia pozwu, bowiem to zostało spowodowane zapłatą, którą należy uznać jako częściowe uwzględnienie żądania pozwu) i to on winien zwrócić powodowi poniesione koszty procesu. Na koszty poniesione przez powoda złożyły się opłata sądowa od pozwu 750 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł oraz koszty zastępstwa procesowego 3600 zł (§2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz. U. z 2015 r., poz. 1804). Powód łącznie poniósł koszty w wysokości 4.367 zł i taką kwotę należało zasądzić na jego rzecz od pozwanego o czym Sąd orzekł jak w punkcie drugim sentencji wyroku.